

3. Авсенев Є., Сгоров І. У всьому світі функціонування науки є турботою держави і гордістю нації // Вісник НАНУ. – 1996. – №11–12. – С. 56–60.

4. Войленко Е. И. Особенности правового регулирования труда и подготовки кадров профессорско-преподавательского состава высших учебных заведений: Автореферат канд. дисс...к.ю.н. – М., 1965. – 21 с.

5. Воронин Ю. М. Состояние и условия эффективного воспроизводства научного потенциала страны / Ю. М. Воронин // Проблемы прогнозирования. – 1993. – № 4. – С. 84–101.

6. Ермоловська О. Ю. Соціальний захист як фактор стабілізації життєвого рівня населення в умовах трансформаційної економіки: Автореферат дисертації на здобуття наукового ступеня кандидата економічних наук. – Х. – 1996.

7. Дмитриев Ю. А., Полянский И. А., Трофимов Е. В. Административное право Российской Федерации: Учебник для юридических вузов. – Система ГАРАНТ, 2008 г. – 680 с.

8. Публічна влада та управління: принципи і механізми реалізації : монографія / Н. Р. Нижник (заг. ред.). – Чернівці : Технодрук, 2008. – 432 с.

9. Авер'янов В. Б. Адміністративне право України. Академічний курс: Підруч.: У 2 т.: Т. 2. Особлива частина. – К.: ТОВ «Видавництво «Юридична думка», 2009. – 600 с.

10. Якімчук Н. Я. Правове регулювання видатків на науку в Україні: Дис. ... канд. юрид. наук. – М., 1999. – 278 с.

11. Сільнова А. О. Організаційно-правові засади проведення науково-дослідницької роботи: Дис. ... канд. юрид. наук. – М., 2005. – 236 с.

12. Добров Г. М. Наука о науке / Геннадий Михайлович Добров. – [3-е изд.] – К. : Наукова думка, 1989. – 304 с.

дослідження еволюції наукових поглядів, пов'язаних із темою регулювання, що є підґрунтям для подальшого фундаментального теоретичного осмислення та дослідження проблеми співвідношення державного управління та регулювання.

✦ Актуальний матеріал щодо різних аспектів державного регулювання та розвитку теоретичних моделей державного управління містять праці сучасних провідних дослідників у галузі економіки та державного управління: В. Бодрова, З. Варналія, В. Воротіна, В. Гейця, В. Дорофійенка, А. Мельник, А. Михасюка, Ю. Немеця, І. Розпутенка, В. Юрчишина.

✦ Вивчення ключових концепцій зарубіжних та вітчизняних учених щодо ролі держави в економіці – від епохи меркантилізму – до сучасних підходів до державно-приватного партнерства дає підстави стверджувати, що питання щодо ролі держави у регульованні економічних відносин має досить проблематичний характер. Одні вчені вважають за необхідне жорстке державне регулювання всіх відносин у сфері економіки, інші відкидають необхідність такого регулювання. Невирішеною є частина проблеми, яка стосується оптимального виміру втручання держави в економічну сферу. Негативними є наслідки як надмірного регулювання економічних відносин, так і повного невтручання у сферу економіки.

✦ У статті поставлено завдання систематизувати основні теоретичні підходи вітчизняних та закордонних науковців у межах науки державного управління та суміжних наук щодо сутності державного регулювання та відстежити еволюцію наукових поглядів, пов'язаних із проблемою регулювання.

✦ Адам Сміт, якого часто вважають основоположником сучасної економіки, у своїй книзі «Дослідження багатства народів» обстоював думку про обмеження ролі уряду. А. Сміт стверджував, що економіка керується «невидимою рукою» (тобто конкуренцією та мотивом особистої вигоди), яка спрямовує її на виробництво потрібного товару найкращої якості. Досліджуючи історичні погляди на роль держави, Дж. Е. Стігліц підкреслює, що ідеї А. Сміта мали могутній вплив як на державу, так і на економістів XIX ст., таких як, наприклад, Джон Стюарт Міл, автор доктрини «природної свободи», згідно з якою уряд не повинен втручатися у справи приватного сектору та не повинен намагатися регулювати чи контролювати приватні підприємства. Проте, такі мислителі XIX ст., як Карл Маркс, захищали провідну роль держави у контролі над засобами виробництва [11, с. 35].

Розробка теоретичних основ посилення державного регулювання за умови збереження приватної власності та конкуренції належить Джону Мейнард Кейнсу. Зміна класичної ролі уряду була пов'язана з появою великомасштабних економічних проблем, таких як «велика депресія», іміграція та урбанізація. Розв'язання цих проблем на ґрунті добродійництва або індивідуальних дій було неможливим. Вільний ринок став надзвичайно складною системою обміну грошей і товарів. Найважливішим наслідком цього факту було те, що приватний сектор виявився нездатним створити всі потрібні соціальні блага і послуги, такі як житло, освіта тощо. Підхід Кейнса спирається на активне фіскальне і монетарне державне втручання, спрямоване на регулювання сфери попиту. Про це Майкл Браун писав так: «Кейнс запропонував, щоб уряди керували ефективним попитом кількома способами: розширювали, якщо настає його різкий спад, і скорочували, коли настає економічний бум. Уряди могли впливати на норму відсотка за допомогою полі-

УДК 351:001.5

Світлана Жарая

ДЕРЖАВНЕ РЕГУЛЮВАННЯ: ТЕОРЕТИЧНІ ПІДХОДИ ТА ЕВОЛЮЦІЯ НАУКОВИХ ПОГЛЯДІВ

У статті систематизовано основні теоретичні підходи вітчизняних та закордонних науковців у межах науки державного управління та суміжних наук щодо сутності державного регулювання та відстежено еволюцію наукових поглядів, пов'язаних із проблемою регулювання.

Ключові слова: державне регулювання, державне управління, дерегулювання, теоретичні підходи.

✦ У процесі трансформаційних перетворень важливими є переосмислення основних положень вітчизняної науки і практики у сфері державного регулювання у контексті сучасних надбань розвинених держав світу, у першу чергу європейських. Проблема пошуку відповідей на питання щодо регулювання та оптимального запровадження державою певного обмеження свободи діяльності зумовлює подальший розвиток науково обґрунтованої теорії регулювання та

© Жарая С.Б., 2012.

Аналіз останніх досліджень і публікацій

Виділення невирішених раніше частин загальної проблеми

Мета

Виклад основного матеріалу

Постановка проблеми

тики одержання позики і надання кредитів, вести власні інвестиційні програми з метою врівноваження приватних капіталовкладень, переводити дефіцит чи активне сальдо на рахунок своїх доходів або видатків, витрачаючи більше, ніж зібрано у вигляді податків, з метою сповільнення спаду і збираючи більше, ніж витрачено, з метою стабілізації економічного буму» [2, с. 95].

Із багатоманіття зарубіжних доктрин особливий інтерес привертає доробок класиків економіки державного регулювання 70-90х рр. XX ст. – Альфреда Е. Кана, Джорджа Стіглера (вважає, що роль уряду має бути незначною), С. Брейера (США) – лауреата Нобелівської премії у галузі економіки за 1970 р.; Пола Семюельсона – лауреата Нобелівської премії у галузі економіки за 2001 р.; Джозефа Е. Стігліца (галузь економічної теорії та державного сектору та аналізу економічної політики); фондаторів аналізу державної політики Веймера і Вайнінга [3]. Причому зміни у регулюванні супроводжувались появою нових течій в економічній літературі. Відповідно до появи нових видів регулювання, вчені-економісти розробляли теорії, що давали змогу оцінити, яке саме ринкове середовище виправдовує втручання держави в економічну діяльність, а також нові методологічні підходи до регулювання цих видів. Найактуальнішим є питання: наскільки обмеженою або наскільки активною повинна бути роль держави в економіці.

Наприклад, збільшення ролі уряду зарубіжні економісти обґрунтовують аспектами неспроможностей ринку. Як пишуть Р. Масгрейв і П. Масгрейв, сюди належить наступне:

- 1) ринки не завжди сприяють ефективному розміщенню ресурсів, якщо конкуренція обмежена або її не існує;
- 2) крім правової та договірної системи немає іншого засобу, щоб забезпечити ефективне функціонування ринку;
- 3) суспільні цінності не знаходять відображення у визначенні зайнятості, цін та економічного зростання [6, с. 39].

Точки зору, наведені у науковій літературі, дають підстави для висновку, що переважна більшість вчених визнають необхідність державного регулювання економіки. Відмінності в їх позиціях полягають у визначенні ступеня й форм такого регулювання та його співвідношення з ринковим саморегулюванням.

Еволюція підходів до державного регулювання віддзеркалює проблеми становлення ринкової економіки та формування економічної теорії [9, с. 13].

Однак в усіх державах, а особливо у державах з перехідною економікою, коли в силу перехідного процесу економічні відносини не можуть бути стабільними, державне регулювання є об'єктивною необхідністю.

Насамперед, проаналізуємо поняття державного регулювання через його категоріальне визначення.

Перед тим, як розглядати різні підходи до ролі уряду в економіці, доцільно навести визначення терміна «державне втручання». Зокрема, Глен Райт, досліджуючи регулятивну роль держави, підкреслює, що «державне втручання – це будь-яка державна дія, що: а) обмежує сферу вибору економічного агента; б) робить економічного агента не повністю відповідальним за свої рішення; в) накладає певні витрати на діяльність агента. Таке визначення державного втручання означає, що економічна роль держави, яка не втручається в економіку, зводиться до нагляду за дотриманням законів, тобто до захисту сукупності прав власності. Будь-яка інша дія підпадає під категорію втручання». Це визначення є основою для розгляду різних моделей, які намагаються пояснити роль уряду в економіці [5, с. 23]. Проте, як

зазначають автори підручника «Державне регулювання економіки», такий термін, як «державне втручання», найменше відповідає сутності явища. Він породжує уявлення про насильницьке втручання, навіть з добрими намірами, однієї самостійної системи (держави) в іншу [4, с. 12–13].

З цього приводу доречно навести «Принципи та критерії для застосування регулювальних заходів», які містяться у Збірці положень про систему ухвалень рішень Кабінетом провінції Онтаріо (Канада):

- застосовуйте регулювання тільки тоді, коли проблема вимагає втручання;
- переконайтеся, що вигоди перевищать ризики (наслідки) від втручання;
- переконайтеся, що вигоди перевищать витрати уряду і сторін, на які впливатиме регулювання;
- з'ясуйте всі реальні альтернативи регулювання;
- оцінюйте потреби шляхом консультацій із підприємствами, особами, групами, на які впливатиме регулювання;
- робіть наголос на меті, якої необхідно досягти, а не на деталізованих засобах її досягнення;
- визначте ресурси, необхідні для дієвого здійснення і виконання;
- спростіть, зведіть до мінімуму і, де тільки можливо, уникайте тягара паперової роботи і технологічних вимог;
- приділяйте увагу добрим стосункам з клієнтами;
- для оцінки цінності, дієвості і результативності регулювання застосовуйте індикатори ефективності на підставі цілей і результатів;
- визначте термін завершення або перегляду політики [2, с. 105].

Хоча ці принципи розроблені ще у 1997р. і стосуються у більшості аналізу політики, актуальність їх не втрачає новизни, особливо для реалій України із прикладами надмірного регуляторного втручання органів влади. Органи державної влади часто прагнуть підмінити механізми ринкового саморегулювання своїм прямим втручанням, виправдовуючи це недостатньою ефективністю ринкових механізмів протягом перехідного періоду. Часто відсутність або неефективність діалогу з неурядовим сектором, відсутність реальних механізмів зворотного зв'язку сприяє прийняттю нерезультативних та почасти шкідливих для економіки регулювань. Задекларовані цілі регуляторних актів на практиці не досягаються, що призводить до необхідності додаткового втручання держави в економічні процеси і врешті – до необхідності неодноразового упровадження політики дерегулювання, тобто заходів, спрямованих на: зменшення втручання державних органів у підприємницьку діяльність; усунення правових, адміністративних, економічних та організаційних перешкод у розвитку підприємництва. Однак, аналітики, офіційні особи та підприємці багато разів зазначали, що підхід, який полягає лише у дерегулюванні, є недостатньо ефективним для забезпечення якісно нового підприємницького середовища в Україні. В цілому необхідно підкреслити, що у сучасній вітчизняній науковій літературі ця проблема також має достатньо широкий резонанс [7; 8]. Пошуки теорії, яка могла б пояснити, чому в деяких галузях спостерігається то регулювання, то дерегулювання та скорочення за останні роки масштабів економічного регулювання і, навпаки, розвиток соціального регулювання привертають увагу й зарубіжних вчених, адже дерегулювання є одним з основних напрямів реформування та оптимізації державного управління економікою. Під дерегулюванням економіки

розуміють сукупність заходів державного впливу на механізм суспільного репродукування та зменшення адміністративно-правового регулювання економічних відносин. Термін «дерегулювання», особливо у німецькій традиції, пов'язується із проведенням реформ у сфері законодавства [14, с. 24]. Цікавим є інший підхід німецького вченого Юргена Донгеса (нім. Jürgen Donges), який визначає дерегулювання як економічну політику на макроекономічному рівні [15, с. 3].

Дерегулювання передбачає поступовий відхід від прямої регулюючої ролі держави. Методи, якими воно упроваджується, збігаються з регулюючими функціями держави. Як важливий механізм взаємовідносин держави та економічної системи, дерегулювання застосовується для зменшення і, в окремих випадках, для посилення впливу держави. Введення в економіку методів дерегулювання викликане необхідністю її реформування, у результаті чого мають бути досягнуті зрушення у процесах подолання економічної кризи, зниження витрат від некерованості процесів перебудови економіки.

Однак проведення політики дерегулювання, за визначенням німецьких учених, є складнішим процесом, тому що легше ввести нові обмеження (регулювання), ніж провести заходи із їх зменшення.

Водночас, наголошується на провідній ролі держави у розвитку економічних інститутів як важливого чинника для формування сприятливих умов економічного розвитку у довготривалій перспективі. Якість та стабільність національних інститутів визначають рівень витрат на ведення бізнесу, привабливість участі у підприємницькій діяльності, інвестиційну активність у країні, рівень і якість конкуренції на ринках і через це безпосередньо впливають на економічний розвиток суспільства [12, с. 80–81]. Інститути трактуються як певні системи прийнятих у суспільстві норм та правил, при цьому вони можуть бути формальними (закони, права власності, стандарти, регламенти тощо) та неформальними (традиції, стереотипи тощо). У сфері підприємницької діяльності якісне інституційне середовище дозволяє зменшити невизначеність у різних за складністю структурах людської взаємодії, сприяє формуванню мотивації населення до самореалізації через зайнятість на ринку праці, активізації поведінки громадян щодо реалізації можливостей забезпечувати свій добробут власними силами [1, с. 9].

Останнім часом як українськими, так і зарубіжними науковцями здійснюються комплексні дослідження державного регулювання економіки, серед яких одним з найвагоміших був запропонований американськими вченими В. Кіп Віскузі, Джоном М. Верноном, Джозефом Е. Гаррингтоном підручник «Економічна теорія регулювання та антимонопольна політика». Хоча основну увагу в книжці присвячено регуляторній політиці у США, принципи такої політики цілком загальні. Це єдиний підручник з економіки – в основі якого – глибоке переконання, що економічні міркування можуть бути інструментом до аналізу питань регуляторної та антимонопольної політики. Такий підхід різко відрізняється від попередніх, які зосереджувались на природі цієї політики, а економічним питанням відводили другорядну роль. Це видання стосується двох основних напрямів економічної політики – державної політики у сфері конкуренції та регуляторної політики. В. Кіп Віскузі доводить необхідність потреби регулювання, виходячи з відсутності моделі ідеальної конкуренції. Він наголошує на тому, що ланцюг розчарувань у регуляторній політиці породив термін «неспроможність влади» для позначення, пов'язаного з владою складника «неспроможності ринку». Окремі вчені, зважаючи на недосконалість процесу формування

регуляторної політики, стверджують, що «неспроможність влади» може мати таке ж істотне значення, як і «неспроможність ринку» [3, с. 49].

Слід зазначити, що останні тенденції дослідження розвитку Європейського Союзу пов'язані з розглядом його як регуляторної держави.

Досліджуючи сутність Євросоюзу, науковці підкреслюють, що його основна діяльність сконцентрована не на політиці розподілу чи перерозподілу, а у сфері регуляторної політики. Європейський Союз мав змогу за останні 20 років значно збільшити свою роль у регуляторній політиці. Такого висновку можна досягти, «...якщо під регулюванням розуміти не всю сукупність державних втручань, як це часто трапляється в англосаксонській літературі, а лише специфічну форму дій, точніше кажучи, державний нагляд за приватними підприємствами та ринковими процесами. У цьому конкретному значенні регулювання не має нічого спільного ні з державними обмеженнями, ні з надзвичайними втручаннями» [13, с. 275].

Загалом регулювання характеризується як зовнішній довготривалий та вибірковий нагляд за ринковими процесами з боку державних службовців, котрі формально розробляють та застосовують правила «для захисту суспільних інтересів». До значного посилення регулювання у країнах Європейського Союзу призвела приватизація державних підприємств та лібералізація ринків. Найбільш помітна дана тенденція у сфері організації інфраструктури та надання послуг, у котрій традиційно з різних причин виходять з того, «...що ринок не являє собою певну форму економічної координації, і тому надання послуг державою і зменшення конкуренції у цій сфері вважаються неминучими» [13, с. 281].

На тлі новітньої вітчизняної фахової літератури з державного управління виокремлюємо нову, базовану на геоекономічних вимірах України, модель українського державного управління в умовах геоекономічних трансформацій, запропоновану професором І. В. Розпутенко [11, с.15]. Консервативно-інноваційна модель державного управління в Україні передбачає теоретичну розробку і практичне впровадження принципів:

- формування нації – держави;
- інтеграції українця в Україну;
- самодостатності державних структур.

На переконання І. В. Розпутенка «...державна, використовуючи контрольну, регулятивну та стимулюючу функцію, зобов'язана здійснювати управління життям країни. За державою зберігається контрольний пакет управлінських рішень щодо державного, корпоративного та приватного секторів економічного життя. Відтак, під державним управлінням слід розуміти сукупність механізмів, покликаних перевести цільну філософську систему в комплекс практичних заходів у різних сферах життєдіяльності (економіка, політика, соціально-гуманітарна складова)» [11, с. 22].

☞ Консервативно-інноваційна модель державного управління в Україні передбачає теоретичну розробку і практичне впровадження принципів формування внутрішнього ринку та передбачає:

- розвиток імпортозамінних галузей;
- розвиток переробних галузей (аграрний сектор, харчова, деревообробна, легка промисловість);
- розвиток виробничої інфраструктури;
- розвиток соціально-гуманітарної інфраструктури;
- розвиток малого і середнього підприємництва;
- розвиток кооперації.

Тобто стратегічний курс на залучення внутрішніх інвестицій, активізацію внутрішнього національного споживача.

Наталія Заболотна

МОЛОДІЖНІ ГРОМАДСЬКІ ОРГАНІЗАЦІЇ В УКРАЇНІ: ГЕНЕЗА НАУКОВОЇ ДУМКИ

Досліджено підходи вітчизняних, зарубіжних науковців до вивчення молодіжних громадських організацій, виокремлено характерні особливості їх бачення місця та ролі молодіжних організацій у процесі формування й реалізації державної політики відповідно до певного історичного періоду.

Ключові слова: *молодь, молодіжні громадські організації, молодіжний рух, державна молодіжна політика, державне управління.*

Систематизовано сучасні західноєвропейські та вітчизняні дослідницькі підходи до теоретичних та практичних засад державного регулювання. Відповідно до сучасних уявлень щодо ролі держави в економічному розвитку, її головним завданням є забезпечення сприятливих та рівних умов ведення бізнесу для всіх суб'єктів економічної діяльності. Задля вирішення зазначеного завдання зусилля держави мають концентруватися у двох найважливіших напрямках – підтримка макроекономічної стабільності та вдосконалення інституційного середовища.

Література

1. Балакірєва О. М. Розвиток підприємництва в Україні: інституційне середовище та громадська думка населення / О. М. Балакірєва, А. М. Ноур // Економіка і прогнозування : наук.-аналіт. журн. – 2008. – № 2. – С. 7–23.
2. Браун М. Пол. Посібник з аналізу державної політики : пер. з англ. / М. Пол. Браун. – К. : Основи, 2000. – 228 с.
3. Віскузі В. Кіп. Економічна теорія регулювання та антимонопольна політика / В. Кіп Віскузі, Джоа М. Вернон, Джоозеф Е. Гарнінгтон (мол.) ; пер. з англ. О. Кілієвич. – К. : Вид-во Соломії Павличко «Основи», 2004. – 1047 с.
4. Державне регулювання економіки : підруч. для студ. екон. спец. вузів / І. Р. Михасюк, А. Ф. Мельник, М. І. Крупка, З. М. Залога ; за ред. І. Р. Михасюка. – 2-ге вид., випр. і допов. – К. : Атіка : Ельга-Н, 2002. – 592 с.
5. Державне управління регіональним розвитком України : монографія / за заг. ред. В. Є. Воротіна, Я. А. Жаліла. – К. : НІСД, 2010. – 288 с.
6. Державні фінанси: теорія та практика перехідного періоду в Центральній Європі : пер. з англ. / за ред. Юрая Немеца. – К. : Основи, 1998. – 542 с.
7. Ластовецький А. Зміст і спрямування державного регулювання підприємництва за умов перехідної економіки України / А. Ластовецький // Підприємство, господарство і право. – 2003. – № 8. – С. 125.
8. Літвінов О. В. Діяльність органів місцевого самоврядування з реалізації державної регуляторної політики в Україні : автореф. дис. ... канд. наук з держ. упр. : спец. 25.00.04 «Міське самоврядування» / О. В. Літвінов. – Дніпропетровськ, 2010. – 20 с.
9. Миколайчук М. М. Фінансово-економічний механізм забезпечення стійкого збалансованого розвитку регіону : монографія / М. М. Миколайчук ; за наук. ред. І. В. Розпутенка. – К. : НАДУ, 2010. – 308 с.
10. Розпутенко І. В. Український Challenge / І. В. Розпутенко. – К. : К.І.С., 2010. – 158 с.
11. Стігліц Дж. Е. Економіка державного сектора / Дж. І. Стігліц ; пер. з англ. А. Олійник, Р. Скільський. – К. : Основи, 1998. – 854 с.
12. Фрейкман Л. Россия в 2007 году: риски экономического роста на фоне сохраняющейся институциональной стагнации / Л. Фрейкман, В. Дашкеев // Вопр. економіки. – 2008. – № 4. – С. 75–97.
13. Яхтенфуз М. Європейська інтеграція / М. Яхтенфуз, Б. Колер-Кох ; пер. з нім. Максима Яковлева. – К. : Видавничий дім «Києво-Могилянська академія», 2007. – 392 с.
14. Beschränkung des staatlichen Einflusses in der Wirtschaft. Referate des XXVI. FIW-Symposiums. – Köln : Carl Heymanns Verlag Kg, 1993. – 121 s.
15. Dinges Juergen B. Deregulierung von Märkten, globaler Wettbewerb und neue Ökonomie. In Jahrbuch für die Ordnung von Wirtschaft / Juergen B. Dinges. – Stuttgart : Gustav Fischer Verlag, 1994. – 105 s.

⇨ Сучасна практика державного управління, що базується на принципах демократичного врядування, передбачає участь широких верств громадськості у процесах соціально-економічного та політичного розвитку. Вітчизняний і міжнародний досвід засвідчує, що ефективність впровадження соціальних, економічних, політичних та інших реформ в державі залежить від активності молодого покоління у цих перетвореннях.

В Україні найбільш розповсюдженою формою впливу молоді на ці процеси є молодіжні громадські організації, діяльність яких сьогодні охоплює усі сфери життя людини: освіта і наука, культура і мистецтво, спорт і охорона здоров'я, робота і відпочинок тощо.

У той же час, на практиці спостерігаємо швидше поодинокі проекти молодіжних громадських організацій, спрямовані на вирішення окремих проблем, ніж їх систематичну участь у виробленні ефективних державно-управлінських рішень.

⇨ Серед вітчизняних науковців, які вирішують значні фундаментальні теоретичні та методологічні проблеми молодіжних громадських організацій, слід відзначити роботи В. М. Бесчасного, Є. І. Бородіна, М. Ф. Головатого, В. А. Головенька, Л. Ш. Кормич, М. П. Перепелиці, Д. С. Шелеста, О. О. Яременка та інших. Упродовж останніх років молоді науковці: О. Кулініч, Н. Метьолкіна, В. Орлов, В. Панасюк, І. Парубчак, Р. Сторожук захистили дисертації з питань реалізації державної молодіжної політики в Україні.

⇨ За роки незалежності в Україні напрацьовано ряд досліджень, присвячених молодіжним громадським організаціям. Ряд науковців досліджують це питання крізь призму педагогіки, у інших працях чітко простежується соціологічний підхід. Значна кількість наукових праць мають історіографічний характер. В останні роки в галузі державного управління ряд наукових досліджень також присвячені цій проблематиці. Незважаючи на, здавалося б таке всебічне вивчення, діяльність молодіжних організацій розглядається виключно в контексті молодіжної політики. В сучасних умовах державотворення в Україні актуальним стає подальше наукове осмислення та теоретичне обґрунтування питання участі молодіжних організацій у формуванні та реалізації державної політики загалом.

⇨ Проаналізувати підходи вітчизняних, зарубіжних науковців до вивчення молодіжних громадських організацій та бачення їх ролі у процесі формування й реалізації державної політики.

⇨ Вивчення діяльності молодіжних організацій завжди здійснювалося в безпосередньому зв'язку з

Постановка проблеми

Аналіз останніх досліджень і публікацій

Виділення невирішених раніше частин загальної проблеми

Виклад основного матеріалу

Meta